

Sopotnik Zoltán

PALÓC TERMÉSZET

Az elképzelt erdő növényei állandóan belém ragadnak, kíméletlen-kökény, áldott-csipke meg a többi. De ezek a belém ragadások éppúgy hozzátartoznak az életemhez, akár a szeretkezés utáni kényes hallgatás, a depresszió vagy a kétes egzisztencia.

Az elképzelt erdő azért mégis valóságos, csak a házunk feletti utat szegélyező fákat, bokrokat rendezem át gondolatban. A kerítés tövében és a hegyoldalon szétszórt gumiabroncsokból, tapétafoszlányokból és háztörmelékből kápolnafélét eszkábálok – talán a szégyenérzet miatt. Utam első fáit kicsit beljebb képzelem, a barlangot is, ahová a háborúban még fegyvereket rejtettek a helyiek, többek között nagyapám.

Itt Északon újra járnak a medvék az ösvényeken, meg a farkasok, építik egy saját farkasneveldét legbelül, ahová nem érnek el a túrázók szürke szemeikkel. Mindig is szerettem volna saját farkast. A legnehezebb az első példányok magamhoz édesgetése lesz. Nagyon régen az álmatlan emberekre engedték a farkasokat a palócok, aki túlélte, a legjobb alvó lett utána a megyében. Hiszek nekik.

Nem mindegyik vad alkalmas erre,
az álomhozókat szigorúan ki kell

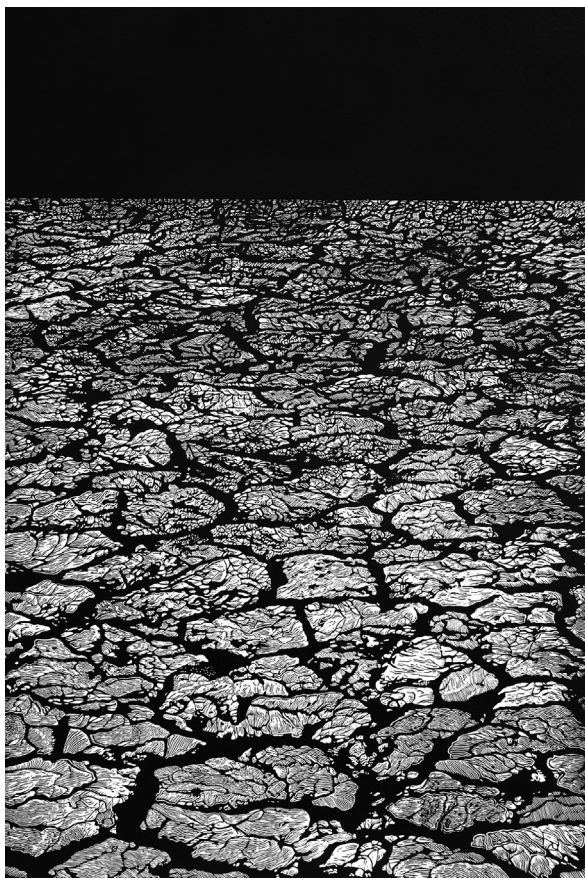
választani, a többi mehet vissza a rengetegbe. Az enyémbé, máséba, tők mindegy, csak az én fényes bundásaimtól minél messzebb. Ez nem elvi, szigorúan biológiai kérdés, bár nem tudok róla semmit, csak érzem, hogyan neveljem őket, hajnalban milyen húst hozzak nekik, mennyire friss vizet, és hol van az pont, mikor a finomra darált régi utcák részleteit már beleszórhatom, kapubejárók lehet- finom csíkjait, megsimogatott szobrokról a levált törmeléket, egy törött bajusz- darabot, kis vért, némi vasat, ilyeneket.

Hogy kikre engedem az első álmhozókat, még nem tudom, előtanulmányok kellenek, de most az emberekre nincs időm. Ha eljön a pillanat, majd ránézésre kiválasztom őket, mikor a henteshez megyek. A városban majdnem mindenki rosszul alszik, legalább hatvanegy éve, ők úgy mondják, szarul.

BETÖRT IDŐ

(El)Esik az idő, ahogy a zongoráján játszik. Egy csomó világot választhatok magamnak, melyikbe költözöm be. Megtöri, széttöri. A szomszéd zenész egy bárban dolgozik, nincs köze a rosszuléimhez, mondja. Keveredik bennem a múlt és a jövő, egymásba forognak. Fogadkozik, hogy nem az ő játéka miatt. Hiszek, nem hiszek, tapadnak a hangok. Szemben meg

a park hullik darabokra. Nincs semmi
közöm hozzá, mondja, leüt egy billentyűt,
keményen simogatja. Közben megreped
egy pad, reped a föld; rossz horror,
életlen. Ha tudnám, mire várnak bennem
az elmúlt századok. Akkor. Akkor mi?,
kérdi egy akkord. Kint egy fa dől a járdára,
eltöri.

Háború (...) (linómetszet)